

Tilkinin Ay Işıđı Bisikleti

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Ay Işıđı Bisikleti

Ebru Mina TOMURCUK

Fısıldayan Orman'ın kıyısında, eğrelti otlarının uzun ve yumuşak büyüdüğü yerde, Fenn adında genç bir tilki harika bir şey buldu. Yaşlı bir meşe ağacına yaslanmış bir bisiklet vardı, gümüş zili ay ışığında parlıyordu. Fenn'in kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Daha önce hiç bisiklet görmemişti ve böyle parlayan bir bisikleti kesinlikle hiç görmemişti.

Fenn gidonlara dokundu ve bisiklet yumuşak bir sesle vızıldadı, sanki onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Üzerinde küçük bir ay amblemi olan yumuşak mavi bir atkı vardı ve serin gece havasına karşı onu daha sıkı sardı. Pedallara bastığında, tekerlekler küçük gümüş ışık kıvılcımlarıyla döndü. Bisiklet ay ışığıyla çalışıyordu! Fenn yüksek sesle güldü ve sallana sallana bir tur attı.

Yoldan aşağıya Baykuş Oda geldi, benekli omuzlarına erik rengi şalını sarmıştı. Zincirli küçük pirinç bir cep saati tutuyordu ve Fenn'e nazıkçe gülümsedi. "Ay ışığı bisikleti seni seçti, Fenn," dedi. "Uzun zaman önce unutulmuş mektupları saklıyorum. Her gece biri, gün doğmadan önce onları ulaştırmalı. Yardım eder misin?" Fenn o kadar hızlı başını salladı ki kulakları sarktı.

Oda yıpranmış kahverengi deri bir çanta açtı ve askısını Fenn'in göğsünden geçirdi. İçinde her boyutta mektup vardı, bazıları kurdeleyle bağlanmış, bazıları küçük katlanmıştı. "Sabah gelince ay ışığının gücü azalır," dedi Oda, cep saatine dokunarak. "Hızlı sür ve dikkatli ol. Mektuplar gülümseme getirir, ama ancak zamanında ulaşırsa." Fenn elinden geleni yapacağına söz verdi.

O gece Fenn, kürkünde rüzgârla ormanda bisiklet sürdü. Gümüş ışıklı tekerlekler köklerin ve taşların üzerinde vızıldarken, kabarık kuyruğu arkasında kıızıl bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Uykulu bir kirpiye bir mektup ulaştırdı, kirpi mektubu okuyup kıkırdadı. Bir fare ailesine bir mektup götürdü, hepsi sevinçle halka olup dans etti. Her gülümseme Fenn'in daha hızlı pedal çevirmesini sağladı.

Karanlık ormanın yakınında Fenn, derin cepli yeşil bir iş önlüğü giyen arkadaşı Porsuk Bramble ile karşılaştı. Bramble kemerine küçük bir fener taktı ve parlayan bisikletin yanında yürüdü. "İleride yol kıvrımlı olur," dedi Bramble sert bir sesle. "Yolu ben aydınlatırım. Ama gökyüzüne dikkat et, Fenn. Ay ışığı tekerleklerin sönüyor." Fenn yukarı baktı ve içinde bir endişe kıpırtısı hissetti.

Gece gece Fenn ormanı ezberledi. Hangi dalın alçakta sarktığını, hangi derenin yükseğe sıçradığını biliyordu. Baykuşlara, sincaplara ve sadece bir kez gülümseyen huysuz yaşlı bir kaplumbağaya mektuplar ulaştırdı. "Bu işte iyileşiyorsun," dedi Bramble, güçlü pençelerini yola vurarak. Fenn sürüşün heyecanını, tekerleklerin parıltısını ve her kapıdaki mutlu yüzleri seviyordu.

Bir akşam Oda, Fenn'e küçük kırmızı bir kurdeleyle mühürlenmiş bir mektup verirken altın rengi gözleri ciddiye. "Bu, tepenin ötesindeki uzak yuvada yaşayan küçük tavşan Pip'e gidiyor," dedi. "Pip her gece uzaklardaki bir arkadaşından mektup bekliyor. Yol uzun ve ay çoktan yükseldi." Fenn mektubu çantasına güvenle yerleştirdi.

Fenn var gücüyle pedal çevirdi, ama uzak yuvaya giden yol gölgeli ağaçların ve kayalık tepelerin arasından kıvrılıyordu. Ay ışığı tekerlekleri rüzgârdaki mumlar gibi titredi. Karanlık ormanın kıyısında Bramble küçük fenerini kaldırdı. "Ay ışığının gücü azalıyor," diye uyardı Bramble. "O yuvaya zamanında ulaşmak istiyorsan hızlı ve akıllı olmalısın."

Fenn'in bacakları yoruldu ve atkısı serin esintide dalgalandı. "Belki geri dönmeliyim," diye fısıldadı. Ama sonra küçük Pip'i düşündü; yuvasının yanında, seğiren pembe burnu ve sarkık tek kulağıyla bir mektup umarak bekliyordu. Fenn derin bir nefes aldı. "Hayır," dedi. "Söz sözdür. Başka bir yol bulacağım."

Fenn, ay ışığının gümüş su gibi biriktiği, derenin yanındaki düz ve pürüzsüz bir yol gördü. Bisikletini o yola sürdü ve tekerlekler parlayan ışınları içti. Yeniden parlak bir şekilde ışıldadılar! Bramble kıyı boyunca aceleyle yürüdü, feneri sallanıyordu. "Akıllı tilki!" diye seslendi. "Dereyi tepeye kadar takip et. Başarabilirsin!" Fenn var gücüyle pedal çevirdi.

Tepede gökyüzü yumuşak ve griye dönüyordu. Fenn'in tekerlekleri tıkırdadı ve söndü, giderek daha yavaş pedal çevirdi. Sonra yuvayı gördü, bir alç çalısının altında küçük ve sıcacık. Kapıda yeşil yelekli, bir kulağı sarkmış küçük beyaz bir tavşan duruyordu. "Bana bir mektup mu?" diye fısıldadı Pip. Fenn kurdeleli mektubu tam zamanında çantasından çıkardı.

Pip mektubu titreyen patileriyle açtı ve yüksek sesle okudu, küçük tavşanın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Arkadaşım beni hatırlıyor!" diye sevindi Pip, mutlu bir halka çizerek zıplayarak. Fenn'in kalbi sıcacık ve dolu hissetti. Bramble nefes nefese geldi ve Oda pirinç cep saati parlayarak gökten süzüldü. "Sözünü tutun," dedi yumuşak bir sesle. "Bu, hepsinin en güzel yolculuğu."

Gün doğumu gökyüzünü pembe ve altın rengine boyarken, Fenn'in ay ışığı tekerlekleri sessiz bir gümüşe dönüştü. Tepede Bramble ve Oda ile oturdu, ışığın ormana yayılışını izledi. Pip aşağıdaki yuvadan el salladı, kırmızı kurdele bir kulağında dalgalanıyordu. Fenn yorgundu ama o da gülümsüyordu. İşini iyi yapmıştı.

Oda yumuşak tüylü kanadıyla Fenn'in omzuna dokundu. "Macera eğlencelidir," dedi, "ama sorumluluk onu anlamlı kılar." Fenn başını salladı, mavi atkısını sıkıca tuttu. Hızlı sürmenin ve eğlenmenin harika olduğunu, ama birine yardım etme sözünü tutmanın daha da güzel olduğunu öğrenmişti. Bir sonraki ay ışıklı geceyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Eve döndüğünde Fenn bisikletini yaşlı meşe ağacına yasladı ve çantasını bir dala astı. Atkısındaki ay amblemi son yıldız ışığını yakaladı ve mutlu bir esneme yaptı. Yarın yine bisiklete binecek, gün doğmadan önce mektupları ve gülümsemeleri ulaştıracaktı. Şimdilik, uykulu tilki eğretili otlarının arasına kıvrıldı ve işini iyi yaptığını bilerek ay ışıkları rüyası gördü.